

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzula nr 8.3 porozumienia ramowego wprowadzonego dyrektywą 1999/70/WE ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie przepisom wewnętrznym [takim jak art. 2 akapit pierwszy lit. a) d.lgs. nr 368/2001], które w ramach wykonania dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) wprowadzają do wewnętrznego porządku prawnego „niekausalny” stan faktyczny w odniesieniu do zatrudniania pracowników na czas określony przez Poste Italiane SpA?
- 2) Czy dla uzasadnienia reformatio in pejus uprzednio obowiązujących przepisów z zakresu umów na czas określony i w celu niestosowania zakazu ustanowionego w klauzuli nr 8.3 porozumienia ramowego wprowadzonego dyrektywą 1999/70/WE wystarcza aby ustawodawca krajowy zmierzał do jakiegokolwiek celu, choćby innego niż cel wykonania przywołanej dyrektywy czy też niezbędne jest aby cel taki nie tylko zasługiwał na ochronę co najmniej równą tej, która obejmuje nakładanie kar, lecz również był w sposób wyraźny „zadeklarowany”?
- 3) Czy klauzula 3.1 porozumienia ramowego wprowadzonego dyrektywą 1999/70/WE stoi na przeszkodzie przepisom wewnętrznym [takim jak art. 2 akapit pierwszy lit. a) d.lgs. nr 368/2001], które w ramach wykonania dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) wprowadzają do wewnętrznego porządku prawnego „niekausalny” stan faktyczny w odniesieniu do zatrudniania pracowników na czas określony przez Poste Italiane SpA?
- 4) Czy ogólna wspólnotowa zasada niedyskryminacji i równego traktowania stoi na przeszkodzie przepisom wewnętrznym [takim jak art. 2 akapit pierwszy lit. a) d.lgs. nr 368/2001], które w ramach wykonania dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) wprowadzają do wewnętrznego porządku prawnego „niekausalny” stan faktyczny, który działa na niekorzyść pracowników Poste Italiane SpA zarówno w odniesieniu do tej spółki jak i innych przedsiębiorstw w tym samym sektorze lub innych sektorach?
- 5) Czy art. 82 akapit pierwszy [WE] i 86 ust. 1 i 2 [WE] stoją na przeszkodzie przepisom wewnętrznym [takim jak art. 2 akapit pierwszy lit. a) d.lgs. nr 368/2001], które w ramach wykonania dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Euro-

pejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) wprowadzają do wewnętrznego porządku prawnego „niekausalny” stan faktyczny wyłącznie na korzyść SpA Poste Italiane (przedsiębiorstwa, którego kapitał jest w całości publiczny) prowadząc do spełnienia przesłanek nadużycia pozycji dominującej?

- 6) W razie udzielenia na poprzednie pytania odpowiedzi twierdzącej czy sąd krajowy ma obowiązek traktować przepisy wewnętrzne sprzeczne z prawem wspólnotowym jako niestosujące się (lub ich niestosować)?

⁽¹⁾ Dz. U. L 175, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajowy sąd de Prešov (Republika Słowacka) w dniu 9 lutego 2010 r. — POHOTOVOŠŤ s.r.o. przeciwko Iveta Korčkovská

(Sprawa C-76/10)

(2010/C 134/25)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Krajowy sąd de Prešov

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: POHOTOVOŠŤ s.r.o.

Strona pozwana: Iveta Korčkovská

Pytania prejudycjalne

1) Pierwsze pytanie prejudycjalne

- a) Czy dane o całkowitych kosztach konsumenta ujęte w punktach procentowych (roczna efektywna stopa oprocentowania — APR) są na tyle istotne, że w przypadku ich braku w umowie, koszt kredytu konsumenckiego nie może zostać uznany za przejrzysty, wystarczająco jasny i zrozumiały?
- b) Czy ochrona konsumentów przewidziana w dyrektywie Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, jest tego rodzaju, że również koszt może zostać uznany za nieuczciwy warunek w konsumenckich umowach kredytowych ze względu na niewystarczającą przejrzystość i zrozumiałość, jeśli umowa nie zawiera informacji na temat całkowitego kosztu kredytu konsumenckiego ujętego w punktach procentowych a cena [kredytu] wyrażona jest wyłącznie jako kwota pieniężna składająca się z wielu opłat dodatkowych wymienionych częściowo w umowie a częściowo w ogólnych warunkach do umowy?

2) Drugie pytanie prejudycjalne

a) Czy wykładni dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, że sąd krajowy, rozpatrujący wniosek o przeprowadzenie egzekucji na podstawie prawomocnego orzeczenia arbitrażowego wydanego bez udziału konsumenta, i posiadający niezbędne informacje o stanie prawnym i faktycznym, powinien z urzędu uwzględnić nieproporcjonalny charakter kary przewidzianej w umowie kredytowej zawartej przez wierzyciela z konsumentem, jeżeli, zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi, taka ocena może być dokonana w podobnych postępowaniach na mocy prawa krajowego?

b) Jeżeli kara za naruszenie zobowiązań konsumenta jest nieproporcjonalna, czy do sądu krajowego należy wyciągnięcie wszystkich konsekwencji wynikających na mocy prawa krajowego z tej okoliczności, by konsument nie był zobowiązany do poniesienia tej kary?

c) Czy kara w wysokości 0,25% dziennie, tj. 91,25% rocznie, może zostać uznana za nieuczciwy warunek z tego powodu, że jest nieproporcjonalna?

3) Trzecie pytanie prejudycjalne

Czy ramy ochrony konsumentów wynikające ze stosowania prawodawstwa Unii (dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, dyrektywa 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG) w dziedzinie umów o kredyt konsumencki są tego rodzaju, że w przypadku gdy na podstawie umowy dochodzi do obejścia przepisów ustanowionych w celu ochrony konsumentów w zakresie kredytu konsumenckiego oraz jeżeli na podstawie takiej umowy złożony został wniosek o wykonanie orzeczenia arbitrażowego, sąd zawiesza postępowanie egzekucyjne lub zarządza egzekucję na koszt wierzyciela tylko do wysokości kwoty niespłaconego kredytu, o ile na mocy przepisów krajowych, możliwe jest dokonanie takiej oceny orzeczenia arbitrażowego, a sąd krajowy posiada niezbędne informacje na temat stanu faktycznego i prawnego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo w dniu 12 lutego 2010 r. — Telefónica Móviles España S.A. przeciwko Administración del Estado (Secretaría de Estado de Telecomunicaciones)

(Sprawa C-85/10)

(2010/C 134/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Telefónica Móviles España S.A..

Strona pozwana: Administración del Estado (Secretaría de Estado de Telecomunicaciones).

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji [zezwoleń] w dziedzinie usług telekomunikacyjnych, a w szczególności wymóg zagwarantowania optymalnego wykorzystania rzadkich dóbr oraz propagowania rozwoju innowacyjnych usług i konkurencji, należy interpretować w ten sposób, iż nie zezwala on na uregulowanie krajowe, które oddziela kwotę opłaty od tego rodzaju dobra (opłata za zastrzeżenie publicznej częstotliwości radiowo-elektronicznej) od szczególnego celu, który wcześniej był wyraźnie przypisany tej opłacie (finansowanie badań i kształcenia w dziedzinie telekomunikacji, a także na wykonywanie zobowiązań z zakresu usług powszechnych), bez przypisania jej innego szczególnego celu?

2) Czy ww. art. 11 ust. 2, a w szczególności wymogi zagwarantowania optymalnego wykorzystania rzadkich dóbr oraz propagowania rozwoju innowacyjnych usług, sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, które zwiększa bez żadnego wyraźnego uzasadnienia i to w znaczny sposób, wysokość opłaty dla systemu cyfrowego DCS-1800, utrzymując jednocześnie jej dotychczasową wysokość dla systemów analogicznych pierwszej generacji, takich jak TACS?

⁽¹⁾ (Dz.U. L 117, s. 15).